

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΥΣΗΣ (του Δημ. Κυριαζή)

✘ Η φυσική Νομοτέλεια του αμεταβίβαστου και ο τρόπος παράβασης της

Από την εμπειρία μας γνωρίζουμε πως ορισμένα φυσικά μεγέθη, όπως η μυϊκή και η πνευματική δύναμη του ανθρώπου, είναι από τη Φύση, από το θεό αμεταβίβαστα.

Όλοι μας γνωρίζουμε και βιώνουμε ότι η μυϊκή και η πνευματική δύναμη ενός ανθρώπου δεν είναι δυνατόν να μεταβιβασθεί εκουσίως, βιαίως, ή κατ' επιταγή ανθρωπίνων νόμων, σε κάποιον άλλον άνθρωπο.

Η αδυναμία μεταβίβασης αυτών των φυσικών μεγεθών, είναι μια αυτονόητη και αναμφισβήτητη φυσική νομοτέλεια η υπέρβαση της οποίας, με άμεσο τρόπο, ούτε πραγματοποιήθηκε, αλλά ούτε ουσιαστικά επιχειρήθηκε στα χιλιάδες χρόνια της ιστορίας του ανθρώπου.

Το ενδιαφέρον όμως των ανθρώπων της εξουσίας για την επίτευξη αυτής της μεταβίβασης ήταν, για λόγους ευνόητους, εξαιρετικά μεγάλο. Έτσι το ... «καλό το παλικάρι βρήκε κι' άλλο μονοπάτι». Το μονοπάτι αυτό ανακαλύφθηκε πολύ νωρίς και έχει το όνομα: **Δουλεία**.

Είναι ολοφάνερο ότι τα αποτελέσματα της δουλείας είναι ισοδύναμα με αυτά της μεταβίβασης των προαναφερθεισών δυνάμεων και μάλιστα ευνοϊκότερα της μεταβίβασης, αφού με τη δουλεία ένας άνθρωπος – ο βασιλιάς, ο αφέντης, ο «φωτισμένος» ηγέτης/προστάτης των ανθρώπων – αποκτά την ατομική ισχύ ενός συνόλου ανθρώπων, μιας ολόκληρης κοινωνίας.

Εκτός όμως από τη μυϊκή και πνευματική δύναμη, οι άνθρωποι έχουν και ένα τρίτο νομοτελειακά αμεταβίβαστο φυσικό μέγεθος, που και αυτό είναι δώρο της Φύσεως και όχι των φωτισμένων αρχόντων. Το μέγεθος αυτό είναι επίσης μία μορφή δυνάμεως

(ισχύος, ενέργειας), όπως η μυϊκή και η πνευματική, ονομάζεται ατομική εξουσία, αλλά είναι περισσότερο γνωστή με το όνομα **Ελευθερία**. Η ελευθερία είναι εκείνη η μορφή ενέργειας, που μετασχηματίζεται στη «λήψη και πραγματοποίηση **λογικών** αποφάσεων»· που μετασχηματίζεται στην πιο σημαντική μορφή έργου που προνομιακά παράγει ο άνθρωπος σε σύγκριση με όλα τα άλλα έμβια όντα. Τα άλλα ζώα λαμβάνουν και πραγματοποιούν και αυτά αποφάσεις αλλά με τη δύναμη των ενστίκτων και των κινήτρων και όχι της λογικής.

Από τα προηγούμενα γίνεται φανερό ότι ο άνθρωπος είναι ελεύθερος όταν έχει ατομική εξουσία και ο ότι αυτός που απώλεσε την ατομική του εξουσία είναι δούλος. Συνεπώς, η πλήρης μεταβίβαση της ατομικής εξουσίας μας σε κάποιον ή κάποιους άλλους, οι οποίοι λαμβάνουν και πραγματοποιούν τις αποφάσεις που μας αφορούν, συνιστά απώλεια της ελευθερίας μας, συνιστά μια μορφή σύγχρονης δουλείας.

Το ότι η ελευθερία αποτελεί μία μορφή ενέργειας και όχι μια ηθική ή φιλοσοφική αξία, τεκμαίρεται από το γεγονός ότι η ελευθερία παράγει έργο. Ενέργεια όμως είναι το αφηρημένο ουσιαστικό που οι φυσικοί έδωσαν στη δυνατότητα παραγωγής κάποιας μορφής έργου, μηχανικού, χημικού, .. πνευματικού, την οποία δυνατότητα έχουν τόσο τα έμβια όσο και τα άβια όντα. Ακόμα τεκμαίρεται από το γεγονός ότι, όπως έχει αποδειχθεί, η ενεργεία και το έργο είναι η ίδια οντότητα. Το έργο είναι η ορατή μορφή, ενώ η ενέργεια η αόρατη μορφή της ίδιας οντότητας, του ίδιου φυσικού μεγέθους [\[1\]](#).

Η παραπάνω λογική έχει σκόπιμα αγνοηθεί και στρεβλωθεί για δύο λόγους· έναν πραγματικό/αντικειμενικό και έναν πλασματικό/ιδιοτελή.

Πραγματικό λόγο αποτελεί η υψίστη ανάγκη περιορισμού της απόλυτης ατομικής ελευθερίας, ώστε η ελευθερία του ατόμου να μην περιορίζει την ελευθερία των άλλων μελών της κοινωνίας. Η ελευθερία που προκύπτει από τον περιορισμό της απόλυτης ατομικής ελευθερίας – με κοινούς κανόνες που ισχύουν για

όλους ανεξαιρέτως τους ανθρώπους – αποτελεί την ενεργό ελευθερία των μελών της κοινωνίας. Νομίζω πως οι φιλόσοφοι και οι πολιτικοί την ονομάζουν δικαιώματα. Είναι προφανές ότι τα δικαιώματα είναι, πρέπει να είναι, τα ίδια για όλους τους ανθρώπους· τους Άρχοντες και τους Αρχόμενους.

Ιδιοτελή λόγο αποτελεί το γεγονός ότι η λογική του αμεταβίβαστου της ατομικής εξουσίας[[ii](#)] είναι αντίθετη με τα συμφέροντα των αρχόντων πολιτών και γι' αυτό συνήθως απορρίπτεται, ή αγνοείται· τα προνομία των αρχόντων, τα οποία οι ίδιοι θεσμοθετούν, πρέπει να προστατεύονται.

Αποτελεί η Αντιπροσώπευση παράβαση φυσικού Νόμου;

Το παραπάνω ερώτημα έχει σημαντική αξία γιατί πολλοί κοινωνικοί θεσμοί με κορυφαίους αυτούς της Αντιπροσωπευτικής Δημοκρατίας και του Συνδικαλισμού, βασίζονται στη μεταβίβαση κάποιας αρμοδιότητας και εξουσίας των πολιτών, σε κάποιον ή κάποιους άλλους πολίτες· στους πολιτικούς άρχοντες και τους άρχοντες του συνδικαλισμού.

Η απάντηση στο ερώτημα αυτό είναι απλή και μπορεί να συνοψισθεί ως ακολούθως:

Ανάλογα με τη εύρος και τους κανόνες αντιπροσώπευσης, αυτή μπορεί να συνιστά, είτε διακονία και υπηρέτηση της εξουσίας των πολιτών, είτε ύβριν με την αρχαιοελληνική έννοια του όρου[[iii](#)], δηλαδή να συνιστά μεταβίβαση της ...αμεταβίβαστης ατομικής εξουσίας των ανθρώπων.

Αποτελεί ύβριν, αν με την αντιπροσώπευση δημιουργείται απώλεια ή έστω περιορισμός της εξουσίας του ατόμου. Αυτό συμβαίνει όταν **οι μεγάλες αποφάσεις** λαμβάνονται από τους αντιπροσώπους και όχι από το σύνολο των πολιτών.

Αποτελεί διακονία, όταν με την αντιπροσώπευση υλοποιούνται επιλογές, εντολές και αποφάσεις των πολιτών και όχι αποφάσεις των αντιπροσώπων.

Κατά την κοσμοθεωρία των αρχαίων Ελλήνων, όταν η αντιπροσώπευση αποτελεί ύβριν νομοτελειακά οδηγούμεθα στην καταστροφή περνώντας τα ακόλουθα στάδια:

Ύβρις – άτη (τύφλωση/ σύγχυση) – **νέμεσις** (οργή/ θυμός) – **τίσις** (καταστροφή) .

Η αντιπροσώπευση στο σημερινό πολίτευμα της δημοκρατίας και στο συνδικαλισμό της χώρας μας, αποτελούν Ύβριν ή Διακονία;

Αν αποτελούν ύβριν σε ποιο στάδιο της παραπάνω εξελικτικής διαδικασίας βρισκόμαστε;

Νομίζουμε ότι όλοι οι πολίτες έχουν μια σαφή και στέρεα απάντηση σε αυτά τα δύο ερωτήματα .

Επειδή αποτελεί χαρακτηριστικό της φύσεως των ανθρώπων ...«ο παππός να βλογάει πρώτα τα γένια του», βάσιμα συνάγουμε ότι η πιθανότερη και συνηθέστερη μορφή αντιπροσώπευσης είναι αυτή της ύβρεως και όχι της διακονίας.

Οι περισσότεροι άνθρωποι πιστεύουν ότι η ύπαρξη «υπηρετούσης και διακονούσης αντιπροσώπευσης», εξαρτάται από τα χαρακτηριστικά του εκλεγμένου αντιπροσώπου και κατ' επέκταση από την μέση κατά κεφαλή καλλιέργεια των ψηφοφόρων πολιτών. Εμείς πιστεύουμε ότι αυτή η ύπαρξη εξαρτάται πρωτίστως από τους κανόνες του πολιτικού/κοινωνικού συστήματος και ότι αυτοί οι κανόνες διαμορφώνουν την αντιπροσώπευση, σε ύβριν ή σε διακονία. Η άποψη αυτή δεν στηρίζεται σε βαθυστόχαστες θεωρίες, αλλά στη σοφία του Λαού μας που συνοψίζεται στο απόφθεγμα: « Το ζώο χρησιμοποιεί για να βοσκήσει, όλο το μήκος του σχοινιού με το οποίο το έχουμε δεμένο στο περιβόλι μας». Η προστασία συνεπώς από καταστροφή του περιβολιού εξαρτάται από το μήκος και την αντοχή σε θραύση του σχοινιού. Κάτι ανάλογο ισχύει και για το θεσμό της αντιπροσώπευσης.

Το πιο συμβατό με τους φυσικούς νόμους πολίτευμα

Από τα προηγούμενα συνάγεται ότι η ύπαρξη αντιπροσώπευσης/

διακονίας ή αντιπροσώπευσης/ύβρεως, εξαρτάται από τους θεσμούς του πολιτεύματος της χώρας και όχι από τα πνευματικά και ηθικά χαρακτηριστικά των εκλεγμένων αρχόντων και των ψηφοφόρων πολιτών. Παρά τούτα, οι άνθρωποι προσπαθούν να υπερβούν την κρίση και να οδηγηθούν στη σωτηρία, αλλάζοντας τους αντιπροσώπους και όχι το πολίτευμα.

Στην περίπτωση που το πολίτευμα της Χώρας επιτρέπει την ανάπτυξη και λειτουργία αντιπροσώπευσης/ ύβρεως, τότε η κοινωνική εντροπία νομοτελειακά θα αυξηθεί με μεγάλους ρυθμούς και θα έχει σαν αποτέλεσμα την ταχεία αποδόμηση του κοινωνικού συστήματος και τη μείωση της αποτελεσματικότητας του. Η σημερινή κατάσταση του κοινωνικοπολιτικού συστήματος της χώρας μας, από πλευράς αποδόμησης και αποτελεσματικότητας, αποτελεί ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα συστήματος υψηλής εντροπίας.

Ποιο πολίτευμα όμως διασφαλίζει ότι το στάτους της αντιπροσώπευσης θα είναι η διακονία με προστασία από φαινόμενα μεταπτώσεως του σε ύβριν ;

Ποιο πολίτευμα διασφαλίζει χαμηλή κοινωνική εντροπία [\[iv\]](#) ;

Αυτό το πολίτευμα είναι η Δημοκρατία του αρχαιοελληνικού πνεύματος. Είναι η Δημοκρατία στην οποία τις μείζονες αποφάσεις τις λάμβανε το σύνολο των πολιτών στις εκκλησίες του Δήμου. Είναι η Δημοκρατία που οι άρχοντες/ αντιπρόσωποι, ούτε νομοθετούσαν, ούτε λάμβαναν τις μεγάλες αποφάσεις, ούτε ασκούσαν δικαστική εξουσία, αλλά διακονούσαν την εξουσία των πολιτών· διακονούσαν τις εκκλησίες του δήμου. Είναι οι Δημοκρατία στην οποία οι πολίτες έχουν το στάτους του άρχοντος και αρχομένου πολίτη.

Ένα πολίτευμα με αρχές και θεσμούς σαν αυτούς την Αθηναϊκής Δημοκρατίας, οι οποίοι προφανώς θα προσαρμοσθούν στα σημερινά πολιτικά, οικονομικά και τεχνολογικά δεδομένα, είναι το πολίτευμα που διασφαλίζει ότι : (1) Η αντιπροσώπευση θα αποτελεί διακονία και (2) η εντροπία του κοινωνικοπολιτικού

συστήματος θα είναι χαμηλή.

Αργά ή γρήγορα, αλλά με νομοτελειακή βεβαιότητα, οι φυσικοί νόμοι θα υπερισχύσουν των ανθρώπινων. Αυτό σημαίνει ότι το τέλος της αντιπροσώπευσης, το τέλος της αντιπροσώπευσης που συνιστά ύβριν, είναι αναπόφευκτο.

[\[i\]](#) Δημοσθένης Κυριαζής, Η ΑΜΕΣΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΣΤΗΝ ΤΗΛΕΡΙΑ, σελίδες 17- 20

[\[ii\]](#) Η άποψη αυτή ουσιαστικά ταυτίζεται με το αξίωμα του αμεταβίβαστου των δικαιωμάτων του Ζαν Ζακ Ρουσσώ, που τεκμηριώνεται σε ηθικές και λογικές αρχές.

[\[iii\]](#) Ύβρις στην Ελληνική γλώσσα, σημαίνει πράξη αλαζονικής υπερεκτίμησης των δυνατοτήτων του ανθρώπου. Μια τέτοια πράξη /ύβρις είναι αυτή που είναι αντίθετη προς τους νόμους των τότε αρμοδίων θεών· αντίθετη προς τους φυσικούς νόμους.

[\[iv\]](#) Σχετικό το άρθρο [« Το πολίτευμα της χαμηλής εντροπίας»](#)

Δημοσθένης Κυριαζής

Πηγή: [Ψηφιακή Άμεση Δημοκρατία](#)

Φωτό:wikipedia